ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 1ης Δεκεμβρίου 2005 *

Στην υπόθεση C-447/04,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Landesgericht Innsbruck (Αυστρία) με απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2004, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 27 Οκτωβρίου 2004, στο πλαίσιο της διαδικασίας

Autohaus Ostermann GmbH

κατά

VAV Versicherungs AG,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, R. 7Schintgen, R. Silva de Lapuerta, Γ. Αρέστη και J. Klučka, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

αφού ενημέρωσε το αιτούν δικαστήριο ότι προτίθεται να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, κατά το άρθρο 104, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας,

αφού κάλεσε τους κατά το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ενδιαφερομένους να υποβάλουν τυχόν παρατηρήσεις τους επί του ζητήματος αυτού,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η υπό κρίση αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 6, της οδηγίας 2000/26/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Μαΐου 2000, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ του Συμβουλίου (τέταρτη οδηγία ασφάλισης αυτοκινήτων) (ΕΕ L 181, σ. 65).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Autohaus Ostermann GmbH, αιτούσας της κύριας διαδικασίας (στο εξής: αιτούσα), και της VAV Versicherungs AG, καθής της κύριας διαδικασίας (στο εξής: καθής), ως προς τα δικαστικά έξοδα διαδικασίας σχετικής με τον διακανονισμό των αξιώσεων συνεπεία τροχαίου ατυχήματος.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Στη δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2000/26 αναφέρονται τα εξής:

«Εκτός από την εξασφάλιση ότι η ασφαλιστική επιχείρηση έχει αντιπρόσωπο στο κράτος διαμονής του ζημιωθέντος, ενδείκνυται να εξασφαλιστεί το συγκεκριμένο δικαίωμα του ζημιωθέντος για ταχύ διακανονισμό της διαφοράς. Κατά συνέπεια, οι εθνικές νομοθεσίες είναι ανάγκη να περιλαμβάνουν κατάλληλες, αποτελεσματικές και συστηματικές, οικονομικές ή ισοδύναμες διοικητικές κυρώσεις —ασφαλιστικά μέτρα σε συνδυασμό με διοικητικά πρόστιμα, τακτικές αναφορές στην εποπτεύουσα αρχή, επιτόπιους ελέγχους, καταχωρίσεις στην εθνική επίσημη εφημερίδα και τον Τύπο, αναστολή των εργασιών της εταιρείας (απαγόρευση σύναψης νέων συμβολαίων επί συγκεκριμένη χρονική περίοδο), διορισμό ειδικού αντιπροσώπου της εποπτεύουσας αρχής υπεύθυνου να ελέγχει κατά πόσον η επιχείρηση λειτουργεί σύμφωνα με τις διατάξεις της ασφαλιστικής νομοθεσίας, ανάκληση της άδειας της επιχείρησης για τον συγκεκριμένο ασφαλιστικό κλάδο, κυρώσεις κατά του διοικητικού συμβουλίου και των διευθυντικών στελεχών—, εφόσον είτε η ασφαλιστική επιχείρηση είτε ο αντιπρόσωπός της δεν τηρήσουν την υποχρέωση υποβολής προσφοράς αποζημίωσης εντός εύλογης προθεσμίας. Τούτο δεν θα πρέπει να θίγει την εφαρμογή άλλων κρινόμενων ως κατάλληλων μέτρων,

σύμφωνων ειδικότερα με την περί εποπτείας νομοθεσία. Εντούτοις, η ευθύνη και η προκληθείσα ζημία δεν θα πρέπει να υπόκεινται σε αμφισβήτηση, ώστε η ασφαλιστική επιχείρηση να είναι σε θέση να υποβάλει αιτιολογημένη προσφορά εντός της προβλεπομένης προθεσμίας. Η αιτιολογημένη προσφορά αποζημίωσης θα πρέπει να είναι γραπτή προσφορά που να περιέχει τα στοιχεία βάσει των οποίων έγινε η αξιολόγηση της ευθύνης και της ζημίας.»

4 Το άρθρο 1 της οδηγίας 2000/26, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», ορίζει τα εξής:

«1. Σκοπός της παρούσας οδηγίας είναι να θεσπίσει ειδικές διατάξεις σχετικές με τους ζημιωθέντες που δικαιούνται αποζημίωση για οιαδήποτε ζημία ή σωματική βλάβη τις οποίες υπέστησαν λόγω ατυχήματος που συνέβη σε κράτος μέλος εκτός του κράτους μέλους διαμονής του ζημιωθέντος και οι οποίες προκλήθηκαν από την κυκλοφορία οχημάτων ασφαλισμένων και συνήθως σταθμευόντων σε κράτος μέλος.

[...]

2. Τα άρθρα 4 και 6 εφαρμόζονται μόνο σε περίπτωση ατυχήματος που προκλήθηκε από την κυκλοφορία οχήματος:

α) ασφαλισμένου μέσω εγκατάστασης η οποία βρίσκεται σε κράτος μέλος εκτός του κράτους διαμονής του ζημιωθέντος και

β) σταθμεύοντας συνήθως σε κράτος μέλος εκτός του κράτους διαμονής του ζημιωθέντος.

[...]»

5 Το άρθρο 4 της οδηγίας 2000/26, με τίτλο «Αντιπρόσωποι για το διακανονισμό των ζημιών», προβλέπει τα εξής:

«[...]

6. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν υποχρέωση της οποίας η αθέτηση επισύρει κατάλληλες, αποτελεσματικές και συστηματικές, οικονομικές ή ισοδύναμες διοικητικές κυρώσεις, και σύμφωνα με την οποία εντός τριών μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία ο ζημιωθείς κοινοποίησε την αίτηση αποζημίωσης είτε απευθείας στην ασφαλιστική επιχείρηση του υπαιτίου του ατυχήματος είτε στον αντιπρόσωπο για το διακανονισμό των ζημιών:

α) η ασφαλιστική επιχείρηση του υπαιτίου του ατυχήματος ή ο αντιπρόσωπός της για το διακανονισμό των ζημιών οφείλει να υποβάλει αιτιολογημένη προσφορά αποζημίωσης, σε περίπτωση που η ευθύνη δεν αμφισβητείται και η ζημία έχει αποτιμηθεί, ή

β) η ασφαλιστική επιχείρηση στην οποία υποβλήθηκε η αίτηση αποζημίωσης ή ο αντιπρόσωπός της για το διακανονισμό των ζημιών οφείλει να παράσχει αιτιολογημένη απάντηση επί των σημείων που περιέχονται στην αίτηση, σε περίπτωση που η ευθύνη αμφισβητείται ή δεν έχει ακόμη διαπιστωθεί σαφώς ή σε περίπτωση που η ζημία δεν έχει αποτιμηθεί πλήρως.

Τα κράτη μέλη θεσπίζουν διατάξεις προκειμένου να εξασφαλίσουν ότι, εάν η προσφορά δεν γίνει εντός του τριμήνου, οφείλεται τόκος επί του ποσού της αποζημιώσεως την οποία προσφέρει η ασφαλιστική επιχείρηση ή επιδικάζει το δικαστήριο στον ζημιωθέντα.

[...]»

6 Το άρθρο 10 της οδηγίας 2000/26, με τίτλο «Εφαρμογή», ορίζει στην παράγραφο 4 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν, σύμφωνα με τη Συνθήκη, να διατηρούν ή να θέτουν σε ισχύ διατάξεις οι οποίες είναι ευνοϊκότερες για τον ζημιωθέντα από τις διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την παρούσα οδηγία.»

Η εθνική νομοθεσία

7 Ο νόμος περί αστικής ευθύνης των αυτοκινήτων οχημάτων (Kraftfahrzeug-Haftpflichtversicherungsgesetz, *BGBl.* 651/1994, όπως τροποποιήθηκε και δημο-

σιεύτηκε στην *BGBl.* I, 11/2002, στο εξής: KHVG), της 19ης Αυγούστου 1994, προβλέπει στο άρθρο 29a τα εξής:

«(1) Ο ασφαλιστής ή ο αντιπρόσωπός του για τον διακανονισμό των ζημιών σύμφωνα με το άρθρο 12a [του νόμου περί κρατικής εποπτείας επί των ασφαλιστικών επιχειρήσεων (Versicherungsaufsichtsgesetz)] υποχρεούνται να υποβάλουν στον ζημιωθέντα τρίτο, εντός τριών μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία αυτός δήλωσε το ζημιογόνο γεγονός, την προσφορά αποζημιώσεως, αν αυτή δεν αμφισβητείται ούτε ως προς την αιτία ούτε ως προς το ποσό.

(2) Αν ο ασφαλιστής ή ο αντιπρόσωπός του για τον διακανονισμό των ζημιών αμφισβητούν την υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεως ή αν οι αναγκαίες έρευνες για τη διαπίστωση της υποχρεώσεως αποζημιώσεως δεν έχουν ολοκληρωθεί κατά τη λήξη της προθεσμίας της παραγράφου 1, τότε οφείλουν να παράσχουν στον ζημιωθέντα αιτιολογημένη απάντηση εντός της τασσομένης στην παράγραφο 1 προθεσμίας.

[...]

(4) Αν ο ασφαλιστής ή ο αντιπρόσωπός του για τον διακανονισμό των ζημιών δεν συμμορφώνονται προς την υποχρέωσή τους σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2, ο ζημιωθείς τρίτος δικαιούται να ζητήσει τους νόμιμους τόκους υπερημερίας το αργότερο από την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας της παραγράφου 1.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

8 Στις 3 Φεβρουαρίου 2004, στην αστική περιοχή του Innsbruck, συνέβη τροχαίο ατύχημα μεταξύ δύο αυτοκινήτων οχημάτων ταξινομημένων στην Αυστρία. Η ιδιοκτήτρια του ενός από αυτά ανέθεσε την επισκευή του αυτοκινήτου της στην αιτούσα, η οποία υποκαταστάθηκε στα δικαιώματα της πρώτης έναντι της καθής. Η καθής είναι ασφαλιστική επιχείρηση με έδρα τη Βιέννη.

9 Με έγγραφο που απηύθυνε στις 19 Φεβρουαρίου 2004 στην καθής ο εκπρόσωπος της αιτούσας, της ζητήθηκε να καταβάλει έως τις 2 Μαρτίου 2004 διάφορα ποσά, και συγκεκριμένα 2 206,39 ευρώ για έξοδα επισκευής, 156 ευρώ για έξοδα πραγματογνωμοσύνης και 36 ευρώ για παρεπόμενα έξοδα οφειλόμενα στο ατύχημα, καθώς και τα έξοδα του εκπροσώπου της ως άνω αιτούσας.

10 Επειδή η καθής δεν αντέδρασε εντός της ταχθείσας σε αυτήν προθεσμίας, το Bezirksgericht Innsbruck εξέδωσε στις 19 Μαρτίου 2004, κατόπιν αιτήσεως της αιτούσας, διαταγή πληρωμής για το ποσό των 2 407,39 ευρώ, εντόκως προς 5,5 % από τις 2 Μαρτίου 2004. Στις 23 Μαρτίου 2004 η εν λόγω διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στην καθής, η οποία όμως, λίγες ημέρες πριν, είχε εμβάσει ολόκληρο το ποσό που ζητήθηκε με την κύρια διαδικασία στον λογαριασμό του εκπροσώπου της αιτούσας, ο οποίος πιστώθηκε στις 24 Μαρτίου 2004.

11 Μετά την καταβολή από την καθής του κυρίως ποσού, το αντικείμενο της αιτήσεως προς το Bezirksgericht Innsbruck περιορίστηκε στα έξοδα της διαδικασίας. Στις 18 Ιουνίου 2004 το εν λόγω δικαστήριο υποχρέωσε την καθής να καταβάλει τα

δικαστικά έξοδα, ύψους 531,01 ευρώ, με το αιτιολογικό ότι, κατά πάγια νομολογία, οι ασφαλιστές αστικής ευθύνης διαθέτουν εύλογη προθεσμία περίπου 10 έως 14 ημερών για τον διακανονισμό των αξιώσεων από το ατύχημα και ότι η αιτούσα μπορούσε να προσδοκά ότι η ασφαλιστική επιχείρηση θα την ικανοποιούσε εντός της προθεσμίας αυτής, αν η διεκπεραίωση του φακέλου της ακολουθούσε συνήθη πορεία. Το ίδιο δικαστήριο απέρριψε την ένσταση της καθής ότι διαθέτει, σύμφωνα με το άρθρο 29a, παράγραφος 1, KHVG, προθεσμία τριών μηνών για τον διακανονισμό της ζημίας.

12 Η καθής άσκησε ανακοπή ενώπιον του Landesgericht Innsbruck, ζητώντας να μεταρρυθμιστεί η απόφαση του Bezirksgericht Innsbruck και να καταδικαστεί η αιτούσα στα δικαστικά έξοδα ύψους 404,02 ευρώ. Επικουρικώς ζήτησε της ως άνω αποφάσεως.

13 Το αιτούν δικαστήριο εξηγεί ότι στα άρθρα 41 επ. του κώδικα πολιτικής δικονομίας (Zivilprozessordnung, στο εξής: ZPO) διατυπώνεται κατ' ουσίαν η αρχή ότι ο ηττηθείς διάδικος οφείλει να καταβάλει στον νικήσαντα αντίδικό του τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο τελευταίος. Εντούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 45 του ZPO, ο ενάγων, έστω και αν η αγωγή του είναι βάσιμη, οφείλει να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα του εναγομένου, αν ο τελευταίος δεν προκάλεσε με τη συμπεριφορά του την άσκηση της αγωγής και αναγνώρισε αμέσως την προβαλλόμενη με την αγωγή αξίωση.

14 Σύμφωνα με το αιτούν δικαστήριο, αν ευσταθεί η άποψη της καθής ότι ο ασφαλιστής, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 6, της οδηγίας 2000/26, διαθέτει σε κάθε περίπτωση προθεσμία τριών μηνών για τη διεκπεραίωση του φακέλου της υποθέσεως, η αιτούσα υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 45 του ZPO, να

καταβάλει τα δικαστικά έξοδα. Αν, αντιθέτως, γίνει δεκτή η νομική άποψη της αιτούσας, σύμφωνα με την οποία η προαναφερθείσα διάταξη της οδηγίας αυτής πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο ζημιωθείς μπορεί να επικαλεστεί το απαιτητό της αξιώσεώς του νωρίτερα και να τάξει στην ασφαλιστική επιχείρηση εύλογη προθεσμία πληρωμής, συντομότερη των τριών μηνών, τότε θα πρέπει να θεωρηθεί ότι η καθής προκάλεσε την άσκηση της αγωγής και ότι, ως εκ τούτου, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδα.

15 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Landesgericht Innsbruck αποφάσισε να αναστείλει την εκδίκαση της υποθέσεως και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 4, παράγραφος 6, της οδηγίας 2000/26 [...] την έννοια ότι η ασφαλιστική επιχείρηση στην οποία έχει υποβληθεί αίτημα αποζημιώσεως διαθέτει πάντοτε, ακόμη και στις περιπτώσεις που δεν παρουσιάζουν καμιά πραγματική ή νομική δυσκολία, προθεσμία τριών μηνών για τη διεκπεραίωση της υποθέσεως ή πρέπει να θεωρηθεί ότι πρόκειται απλώς για διάταξη σχετική με το απαιτητό της αξιώσεως, η οποία δεν αποκλείει την άσκηση ένδικου βοηθήματος κατά της ασφαλιστικής επιχειρήσεως νωρίτερα, αφού ταχθεί "εύλογη" προθεσμία πληρωμής, ακόμη και συντομότερη από την τρίμηνη αυτή προθεσμία;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

16 Το Δικαστήριο, κρίνοντας ότι η απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα δεν αφήνει περιθώρια εύλογης αμφιβολίας, ενημέρωσε, σύμφωνα με το άρθρο 104, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το αιτούν δικαστήριο ότι προτίθεται να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη και κάλεσε τους κατά το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ενδιαφερομένους να υποβάλουν τυχόν παρατηρήσεις τους επί του ζητήματος αυτού.

17 Οι ενδιαφερόμενοι δεν υπέβαλαν παρατηρήσεις.

18 Κατ' αρχάς, η Αυστριακή Κυβέρνηση διερωτάται επί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου να απαντήσει στο υποβληθέν ερώτημα. Πράγματι, η οδηγία 2000/26 εφαρμόζεται, δυνάμει του άρθρου της 1, παράγραφος 1, σε κάθε ζημία λόγω ατυχήματος που συνέβη σε κράτος μέλος εκτός του κράτους μέλους διαμονής του ζημιωθέντος. Ωστόσο, τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως αφορούν αποκλειστικά την Αυστρία.

19 Επιβάλλεται συναφώς να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, ο Αυστριακός νομοθέτης, κατά τη μεταφορά της οδηγίας 2000/26 στο εθνικό δίκαιο, αποφάσισε να μεταχειριστεί με τον ίδιο τρόπο τις περιπτώσεις που παρουσιάζουν αμιγώς εθνικά χαρακτηριστικά με αυτές που εμπίπτουν στην οδηγία.

20 Το Δικαστήριο έχει κρίνει επανειλημμένως ότι είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί αιτήσεων εκδόσεως προδικαστικών αποφάσεων σχετικά με διατάξεις του κοινοτικού δικαίου σε περιπτώσεις στις οποίες τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης δεν εμπίπτουν μεν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, αλλά οι διατάξεις του δικαίου αυτού έχουν εφαρμογή βάσει του εθνικού δικαίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 17ης Μαρτίου 2005, C-170/03, Feron, Συλλογή 2005, σ. I-2299, σκέψη 11, και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

21 Επομένως, πρέπει να δοθεί απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα.

22 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 4, παράγραφος 6, της οδηγίας 2000/26 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιβαίνει προς τη διάταξη αυτή η εθνική διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα στον ζημιωθέντα να ασκήσει ένδικο βοήθημα κατά της ασφαλιστικής επιχειρήσεως, αφού της τάξει εύλογη προθεσμία για την πληρωμή, συντομότερη από την τρίμηνη προθεσμία που προβλέπει η εν λόγω διάταξη της οδηγίας.

23 Η καθής φρονεί ότι στο ερώτημα αυτό πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση, ενώ η αιτούσα, η Αυστριακή και η Γερμανική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηρίζουν την αντίθετη άποψη.

24 Επιβάλλεται, συναφώς, η διαπίστωση ότι ο σκοπός του άρθρου 4, παράγραφος 6, της οδηγίας δεν είναι, όπως υποστηρίζει η καθής, να παράσχει στον ασφαλιστή εύλογη προθεσμία για τον διακανονισμό της ζημίας, αλλά, όπως προκύπτει από τη δέκατη όγδοη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής, να εξασφαλίσει το συγκεκριμένο δικαίωμα του ζημιωθέντος για τον ταχύτερο δυνατό διακανονισμό της διαφοράς.

25 Ο σκοπός αυτός ταυτίζεται με τον σκοπό της προστασίας των ζημιωθέντων που προβλέπουν ήδη οι οδηγίες τις οποίες προορίζεται να συμπληρώσει η οδηγία 2000/26, όπως προκύπτει από την όγδοη αιτιολογική της σκέψη, ήτοι η οδηγία 72/166/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1972, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και με τον έλεγχο της υποχρεώσεως προς ασφάλιση της ευθύνης αυτής (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 136), η δεύτερη οδηγία 84/5/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Δεκεμβρίου 1983 (ΕΕ 1984, L 8, σ. 17), και η τρίτη οδηγία 90/232/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Μαΐου 1990 (ΕΕ L 129, σ. 33), οι οποίες αφορούν αμφότερες την προσέγγιση των νομοθεσιών των

κρατών μελών σχετικά με την ασφάλιση αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων (βλ. συναφώς αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 1996, C-129/94, Ruiz Bernáldez, Συλλογή 1996, σ. I-1829, σκέψη 18, και της 30ής Ιουνίου 2005, C-537/03, Candolin κ.λπ., Συλλογή 2005, σ. I-5753, σκέψη 18).

26 Θα ήταν, όμως, αντίθετη προς τον σκοπό αυτόν της προστασίας του ζημιωθέντος η ερμηνεία της προθεσμίας των τριών μηνών του άρθρου 4, παράγραφος 6, της οδηγίας 2000/26 υπό την έννοια ότι ο ζημιωθείς δεν έχει καμιά δυνατότητα, ακόμη και σε περιπτώσεις που δεν παρουσιάζουν καμιά πραγματική ή νομική δυσκολία, να επιτύχει τον διακανονισμό της διαφοράς από τον ασφαλιστή πριν από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας.

27 Κατά τα λοιπά, η ερμηνεία σύμφωνα με την οποία είναι αντίθετη προς το άρθρο 4, παράγραφος 6, της οδηγίας 2000/26 η εθνική διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα στον ζημιωθέντα να ζητήσει την καταβολή της αποζημιώσεως εντός εύλογης προθεσμίας, συντομότερης των τριών μηνών, θα ερχόταν σε αντίθεση προς το άρθρο 10, παράγραφος 4, της ίδιας οδηγίας, το οποίο προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν, σύμφωνα με τη Συνθήκη ΕΚ, να διατηρούν ή να θέτουν σε ισχύ διατάξεις οι οποίες είναι ευνοϊκότερες για τον ζημιωθέντα από τις διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 2000/26.

28 Υπ' αυτές τις συνθήκες, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, παράγραφος 6, της οδηγίας 2000/26 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αντιβαίνει προς αυτό η εθνική διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα στον ζημιωθέντα να ασκήσει ένδικο βοήθημα κατά της ασφαλιστικής επιχειρήσεως, αφού της έχει τάξει εύλογη προθεσμία για την πληρωμή, συντομότερη από την τρίμηνη προθεσμία που προβλέπει η εν λόγω διάταξη της οδηγίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ'

αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 4, παράγραφος 6, της οδηγίας 2000/26/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Μαΐου 2000, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ του Συμβουλίου (τέταρτη οδηγία ασφάλισης αυτοκινήτων), πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αντιβαίνει προς αυτό εθνική διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα στον ζημιωθέντα να ασκήσει ένδικο βοήθημα κατά της ασφαλιστικής επιχειρήσεως, αφού της έχει τάξει εύλογη προθεσμία για την πληρωμή, συντομότερη από την τρίμηνη προθεσμία που προβλέπει η εν λόγω διάταξη της οδηγίας.

(υπογραφές)